

NO DAMA NO LLUNA

Cau el joglar a la nit, i al cel, un estel es va fent lloc. Envaït per la nit cau el joglar per la dama, mentre les fulles tendres i sucoses s'aplanen i li preparen el jaç.

—(T'enyoraré estel, t'enyoraré, i se'm negaran els ulls quan senti que no reflecteixen la teva claror).

La dama, que al llarg del dia ha ofert la seva imatge a les aigües de l'estany del palau i a l'ànima del joglar, és ara aquesta lluna que banyen els raigs de l'estel tendre i tímid. El que ofegaran les lluentors del primer sol. La mà del joglar, ara en somnis, acarona la lluna. Sent tremolar l'astre fred als dits.

—(I la meua mà et dibuixarà allí, en el redós on el cel és més blavós. I sentiré, potser, el mateix que tu quan ho feies. I miraré no sé pas com aquesta lluna gelida i indiferent que s'enalteix com una dona formosa, buida i altiva).

El parpalleig agonitzant de l'estel defuig la música dels altres estels. Ell no gosa fer abús de la seva lluentor i vol tancar-se en algun racó amagat de l'espai. Potser per a no sentir-se observat per la cínica mirada de la dama blanca: fent un inútil esforç, com el joglar quan mira de cercar calor entre les mans que llisquen encara sobre la lluna.

—(M'és difícil explicar l'amor que vesses, lluna, en cada vaporada lluent i, sobretot, descriure per què ho fas ara, quan eixes l'última alenada suau, la que ja no tornaré a veure des del meu balcó obert al cel).

L'estel no tingué sort en escollir el lloc al firmament. Aquí on és, ha de contemplar forçosament la història del joglar. La seva pròpia història.

—(Quan vegi, estel, el teu espai fosc, quan aparegui el teu lloc buit a les nits estivals, sentiré un batec a la pell i voldré ser amb tu. Em prendrà la follia perquè més que mai sentiré, encegat, el desig de dir el teu amor, per la lluna).

Cap ocell no hi és de més al cel per al joglar, ni de nit ni de dia, si imagina les seves paraules plorades als ulls de la dama. I és ara, quan la somia, que cap ocell no hi és de més al cel.

—(...perquè «és quan dormo que hi veig clar», quan et puc veure, i puc delectar-me quan, tot sentint-te més a prop, marxa sola la por de perdre't).

M.^a del Pilar Mundet i Torres

MÉS ENLLÀ DELS ULLS

T'he dit que estava sol
és mentida.

Hi ha un món que tu no coneixes,
ni coneixeràs mai.

Hi ha un món fora d'aquest món:

sense números,
sense presos,
sense títols,
sense sexe,
sense carn,

que tu no coneixes,
ni coneixeràs mai.

Voltaràs, viuràs, . . . experimentaràs,
les teves materials experiències.

Però no viuràs aquest món
que és el més bonic,
el més real, el més pur.

Ets massa materialista
per a viure, per a notar, per a sentir,
per a palpar, per a . . . estimar.

Aquest món no te'l puc explicar; però sí sentir . . .
Està aquí!!!!

En aquest banc,
entre aquests arbres,
davant el mar.

No el veus?

No el sents?

És humà!!!!!!

Viu! . . . té vida!!!

M'emplena!!!!!!

Bah! . . . ets massa materialista.

Perquè m'estàs preguntant . . . on és?

E. C.